

РУСЛАН

«Вирнеш ми очи і душу ми вирнеш: а не возьмеш милости і віра не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5^{1/2} год. пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Димбровської (Хорунжичів). Експедиція місцева в Агеїній Соколовської а насали Гавемана.

Рукописи збертає ся лише на попереднє встереження. — Рекламічні неопечатані вільні від порта. — Оголошеня значайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 6 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею.

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокє число по 10 сот.

„Митрополитъ Галицкій Андрей Шептицькій и Галицко-русская Матица“.

(+) Минувшого року на основі звіту «Галицко-русской Матици» виказали ми в статі «Омосковцєне Галицко-русской Матици», що се товариство, заснованє в 1848 р. з понуки «зїзду руских учених» для просвїти руского народу і плеканя рускої мови й письменства в рідній мові, вступило тепер зовсім виразно на иншу дорогу і змагає до повного омосковцєня. Ми виказали в сїй статі, що до сєго товариства дійшли такі живля, котрі зовсім явно голосять національну єдність українсько-руского народу з московскими, відцурують ся своєї рідної мови й письменства, а вважають московску мову й письменство своїм і намагають ся говорити й писати московщиною. Сї люди постановили також покористувати ся фондами Галицко-русской Матици, щоби тут видавати твори московскою мовою і розповсюджувати їх поміж Русинами. Ми виказали в сїй статі, що теперішній виділ «Галицко-русской Матици» пішов рішучо на ту дорогу, яку вказував ще в 50-их роках минувшого столїтя за приводом московского історика Погодина Денис Зубрицький, котрий підписував ся в листах до Погодина атаманом Погодинської кольонї Галицко-русской, той сам Зубрицький, що яко архївар Ставропїгійский обробовував з оригінальних грамот сей Інститут, а також Св. Онуфрієвску бібліотеку і мїський львівский архів і вислав їх до Росії, а приєднавши відтак для тих змагань Якова Головацкого, професора рускої мови й літератури в львівскім університеті, молодого тоді письменника Дидицького і інших, почав вести широку пропаганду в напрямі московских словянофілів, котрих програма містить ся в трех

словах «самодержавіє, православіє і народность» (себ то національне обрусєніє).

На сю дорогу, як ми виказали на основі власного звіту Галицко-русской Матици, стануло і се товариство, а щоби могло тим свобіднійше ступати сею дорогою, перевело на загальних зборах 11. (24) мая 1900 р. однодушне рішенє що до зміни дотеперішних статутів, котрим усунуло §. 3 і 4 статута. Сї §§. признавали право покровительства кождочасному митрополитови галицкому, зглядно капітульному вікарєви.

Тепер що йно появила ся брошура під наведеним в горі загодовком, яко окремиий відтиск з «Научно-литературного Сборника», видаваного Гал.-рускою Матицею, котрому хочемо присвятити наші замїтки.

В переднім слові сєго відтиску зовсім виразно признав ся виділ Галицко-русской Матици, що §§. 3 і 4 статута давнїшого про покровительство кождочасного митрополита, зглядно капітульного вікарія загальні збори однодушно вичеркнули «вє цїли оживленія і облегченія єго (общества Гал.-русска Матица) дїятельности», значить, що нібито митрополити спинали змаганя до оживленія і облегченія діяльности сєго товариства! Чиж можна припустити, щоби митрополити спинали товариство розповсюджувати просвїту між руским народом, видавати хосенні популярні книжочки для него, плекати і розвивати рідну мову й письменство?! Ні! зовсім ні! На се виділ не навів і не може навести ані одного доказу. Але виділ і збори Гал.-русской Матици зовсім що иншого розуміють під сим оживленєм, а іменно віднову погодинської пропаганди, печатанє і розповсюджуванє творів в московській мові, в котрих проводжено би ідею національної єдности укр.-руского народу з московским, котрі мали би наші нарід довести до обеди-

ненія і обрусєнія по мысли московских панславистів, котрих апостолом був Денис Зубрицький, опісля Яков Головацкий, Богдан Дидицький, а нині Мончаловский, Марков et cons. Очевидно і виділ і загальні збори Галицко-русской Матици були певні, що ніякий митрополит галицкій, яко верховний владика руского народу, не мїг би яко покровитель товариства згодити ся на таке оживленє ві діяльности і длятого гляділи они способу облегченія, значить, сказавши зовсім прямо, хотїли позбути ся сєго покровительства, котре могло їх спиняти в тих змаганях до омосковцєня і усунути покровительство митрополитів над Гал.-рус. Матицею. Замїтити при тім треба, що сю ухвалу переведено на зборах Гал.-рус. Матици потай від дотеперішнього покровителя, так що митрополит дізнав ся про се доперва з дневників, котрі обговорювали звіт Галицко-русска Матици, в котрім була подана вість про сю зміну і затвердженє сєї зміни статута ц. к. намісництвом.

Як назвати такий поступок видїлу і загальних зборів Галицко-русской Матици, в котрих мають участь переважно священники, значить підвладні митрополита, на се не стає нам відповідного вислову!

Що митрополит дізнав ся про все те дуже пізно і по всім, показує також «Протест митрополита Андрея Шептицького» наведений на стор. 3. сєго відтиску до Ч. 9723Д з 16. листопада 1904 р. висланий від гр.-к. митроп. консисторії до «Достохв. Общества «Галицко-русская Матица» въ Львовѣ.»

В сїм протесті вказує гр. кат. митроп. Консисторія, що доси Гал.-рус. Матица, Народний Дім і Інститут Ставропїгійский стояли в найтіснійшій звязи з духовенством і єго представителем митрополитом і митроп. Капітулою, що руский нарід уважав все церкву свою рідну яко найбільше забороло і найсильнійшу твердиню і длятого

Ніль Верн.

Скороїзд будучности.

«Позір!» крикнув мій товариш, «тут є сходи».

Я зійшов сходами в долину і станув в просторій салі, яку ясо освїтчували електричні лампи з ослїплючо лискучими рефлекторами. В салі царила глибока, святаочна тишина. Не було видно ні одной людської душі. Де я був? Чого я там шукав? Хто був сей мій таємний товариш? Ті всі питання, які я собі ставив, остали без відповіді.

Ми ходили ще якийсь час темними коридорями, зійшли в долину сходами, переходили з одного місця на друге через металеві двері, які тяжко замикались за нами.

«Ви думаєте, цанє Верн, над тим, в чїй властиво руки попали, чи не правда?» промовив мій провідник. «Позвольте отже, що вам представлю єя: називаю єя Кольонель Пієрс».

«Дуже гарно. Але де є тепер?»

«Тут? Ви єсте в Бостоні, в Америці, на одной із стацій».

«Стацій? Яких стацій?»

«Так, на стації товариства пневматичної

зелїзницї Бостон-Лїверпуль». І рухом руки Кольонель вказав на два довгі, побіч себе лежачі, зелїзні циліндри, яких отвори так з півтора метра проміру, виглядали немов пащі двох малих тунелїв. Я з зачудованєм оглядав ті великанські зелїзні рури, які немов губили ся в грубїм мурі.

Нараз менї прояснило ся.

Якось недавно я вичитав в одной з американських часописей, що якийсь Кольонель Пієрс оголосив, що винайшов полученє старого і нового свїта.

Сей зарозумїлий винахідник хотїв отсе виконати великанський план, злучити Европу з Америкою двома підморскими тунелями. Того самого папа Пієрса я мав ось перед собою. В памяти переходив я ще раз подробиці тої статі, і менї все ще снували ся по голові ті величезні числа, про які там згадувано. Шіснайцять сот тисяч гранних метрів стали, ваги тринайцяти мільонів бочок: дві тисячі кораблїв, кождий з повмністю двох тисяч бочок, мають по трийцять і три рази обернути між Европою і Америкою, аби перевезти материял до обох головних кораблїв, які малг стояти при американськїм і англїйскїм берегах і придержували оба кінці закладаного тунелю. Сей тунель мав би складати ся із зіпрубованих куснїв, довгих на три

метри; ціла рура буде обвїнена в сталеву плетїнку і покрита кавчуковою поволокою.

В тих великанських рурах мали стояти вози, і порушати ся під штучним натиском воздуха, в той самий спосіб, як у пневматичній почтї. На тих возах знати було великий поступ в порівнаню їх з возами теперішньої зелїзницї. Передовсім не було чути невиносимих потрясєнь, а ціна їзди при простотї урядженя були казочно низькі.

Що до скорости був новий винахід без конкуренції. При знаме нитїм урядженю було можливо перелетїти тисячу шість сот шїдесять шість кілометрів в одной годинї.

Те всьо звільна ставало менї ясним. А то так величезне, межуюче з неімовірністю підприємство ставало дійсностю. Обї рури я бачив власними очима. А однак я не мїг пересвїдчити ся про єство того, що я бачив. Хотїл би дійсно тунелї буди готові, то я така ніколи не мїг повірити, щоби тою дорогою могли люди переносити ся на такїй величезній просторонї, як з Америки до Европи. Передовсім видавало ся менї неможливим, витворити струю воздуха з такою силою і такою довгою.

Сей сумнів виявив я також без обиняків моему товаришови, Кольонельови Пієрсови.

«О прошу», відповів Пієрс, нема нічого лек-

при всіх бурях доси остояв ся і можна би сподівати ся, що й на будуче в тім буде своє щастє знаходити. Тимчасом без найменшого поводу ті звязи перервано, зриваючи з дотеперішньою традицією поступком релігійному характерови руского народу зовсім чужим, фактом тим більше болесним, що із сторони митрополита і митр. ординариату не дано до сего найменшого поводу. Митроп. ординарият звертає ся отже до Гал.-рус. Матиці з запитанєм, з яких поводів переведена та зміна, з укороченем прав Митрополита Галицького, зглядно Адміністратора Митрополії, і проти сего як найбільш рішучо застерігає ся. Покликаючи ся на слова пророка «азъ чада воспитахъ, но сіи мя оставиша», остерігає гр.-к. Консистория, що не годить ся звязь народу руского з церквою нарушувати, а що найменше розвільняти.

Ми навели головний зміст сего протесту від гр.-кат. Консисторії львівської, підписаного ВПр. митрополитом Андреем Шептицьким. Але при читанні сего протесту насунула ся нам мимохіть гадка, що в тій гр.-кат. Консисторії, котра сей протест до «Общества Галицко-русская Матица» вислала, засідають Впр. о. крил. Антоній Петрушевич, о. крил. Пакиж, референти консист. і почетні крилошани о. Онуфрій Лепкий і Гавриіл Крижановский, Теофіль Павликов і інші, котрі також є членами виділу Гал.-рус. Матиці, єї сотрудниками, письменниками і брали очевидно участь в згаданих загальних зборах, на котрих запала одноступна ухвала (дворазова), виключаюча митрополита від покровительства.

Значить, ті самі, котрі там брали участь в сій одноступній ухвалі виключаючій митрополита від покровительства, тепер прилучають ся до протесту гр.-кат. митроп. Консисторії, котрої они членами і референтами, проти сєї одноступної ухвали. Мимходом насунувають ся слова німецького поета: Graf Orindur, erklären mir diesen Zwiespalt der Natur!

(Дальше буде).

Рускі гаразди у Львові.

(Надіслана статя).

Справа будови дому „Дністра“ дає нагоду польским дневникам вже другий раз до нападів не тільки на „Дністер“ але взагалі на Русинів, причім преса польська трубить богато о уступчивости ради міської і взагалі о великодушности Поляків супротив Русинів, а натомість Русинам закидає византійську хитрість і непошановане ухвал ради міської, — неправдиво представляє, що „Дністер“ поклав фундаменти будинку на міській ґрунті і взагалі тенденційно баламутить опінію публіки і радних міських.

шого понад се; ми уживаємо до того більшого числа ковальських міхів. Тим чином воздух, так сказатиб, жене з безмежною, непонятною силою, а спійманий тою бурею поїзд з незвичайною скоростію пересадить чотири тисячі миль між Бостоном а Ліверпульом в двох годинах і 40 мінутах, майже зі скоростію пушочної кулі.

«В двох годинах і 40 мінутах?» повторив я обезгямлений із здивованя.

«Так ні більше, ні менше. А які незвичайні обставини товаришать тій безпримірній скорості! В Ліверпулю випереджує ся бостонський час о чотири години і 40 минут; подорожний, що, приймим, виїздить в дорогу о девятій годині, прибуває до Ліверпулю о третій годині 25 минут. Кому на світі так скоро день минув? Противнож, хто виїздить з Ліверпулю о 12. годині в полудне, приїздить до Бостону о 9. годині 35 минут перед полуднем, відбув отже подорож в менше чим в жаднім часі і остає єму шістрета години до обіду, се є до того часу, коли він виїхав з Ліверпулю. Єслиж се нічо незвичайного на світі, то най я не називаю ся Піерсом».

(Конець буде)

Ми засягнули автентичні інформації в „Дністрі“ і щоби показати неправду і тенденційність польської преси і неприхильне становиско ради міської, сягнемо до самого початку історії.

I) В р. 1903 закупив Дністер нарожну реальність при ул. Рускій і Підвалє (в цілі розібраня і поставленя нового дому) і з тої реальности відступив місту 17 кв. сяжнів на розширене улиці Рускої, а місто в заміну дало таку сам скравок землі від сторони Підвалє. — Межи тим домом і улицею Підвалє є порожня площа міська, на котрій був травник, будка на продаж овочів, і уряд міський давніше сам мав проєкт, щоби при регуляції улиці Рускої і Підвалє висунути лінію домів на той пляч аж до самої улиці Підвалє; дотичний пляч регуляційний уряду міського можта дотепер видіти в актах магістрату. На тій підставі хотів Дністер в р. 1903 купити від міста ту площу або бодай 54 сяжнів сєї площі в границях регуляційного проєкту міського. Памимо того, що давніше сам уряд міський проєктував висунене лінії фронтової домів на тій площі до улиці Підвалє, рада міська не хотіла Дністрови дотичного ґрунту продати і вже тоді неприхильні дневники польські тенденційними артикулами і напастями виливали на відмовне рішенє ради.

Просьбу Дністра, внесену в липня 1903, відкинено по 8 місяцях (на весну 1904), уживаючи аргументу, щоби не засланяти виду Волоскої церкви і щоби приневолити Дністер до закупна сусідних реальностей при ул. Рускій, що прискорить урегульованє Рускої улиці.

II. Дністер закупив дійсно сусідні реальности і розпочав в осени 1094. будову фундаментів від ул. Підвалє зовсім після визначеної границі. Попри фундаменти в землі міській зачав будівничий класти канал утищачий (т. зв. мур охоронний), бо з висше положених Валів підпливала вода — аби в сєй спосіб охоронити будову від вогкості, як се впрочім практикує ся при інших будовах за оплатою чиншу на річ міста; мур сєй і канал мав позістати під поверхнею землі (під хідником) і через то ані ліній фронтова ані будинок нічого не зміняв ся. Магістрат, котрий рівночасно хотів від Дністра відступленя части ґрунту на розширене улиці Рускої але за ціну дуже низьку не позволив на заложенє сего каналу і виточив будівничому і Дністрови провізорию, — хоть Дністер не забирав місту посідая і хотів за позволенє на канал заплатити чинш. Канал той був замірений з зглядів санітарних, на котрих місту повинно також залежати, і інші міста столичні законно вимагають поставленя такого каналу. Наслідком неприхильного становиска магістрату Дністер виїс заяву, що не буде будувати сего каналу і казав мур каналу розбирати, супротив чого справа провізоріяльна стала ся безпредметовою.

III. З докупленої в лютім с. р. фронтової реальности при ул. Рускій запотребував магістрат 35 сяжнів на розширене сєї улиці, та щоби не платити за се Дністрови готівкою, бо на такі видатки місто не має фондів, прийшов на раду міста з предложенєм, щоби Дністрови в заміну відступити 35 сяжнів ґрунту міського від улиці Підвалє. Сей внесок магістрату був на засіданю ради в четвер і хотяй справа ясна, і интерес міста очевидний, дневники польські накинули ся на Русинів і Дністер, — і рада не повзяла жадної ухвали, — відложивши справу до слідуячого засіданя. Ухвала ради ані не приспорить Дністрови користі ані перешкодить будувати. Єсли рада не згодить ся на заміну буде Дністер будувати дальше сєй дім на теперішних фундаментах, а від міста дістане гроші за ґрунт відступлений на розширене улиці Рускої, єслиж рада згодить ся на заміну, то Дністер не дістане заплати за ту часть, котру відступає на улице Руску, а за то посуне сєй дім наперед до ул. Підвалє, причім понесе кошти вилужені дотепер на розпочаті фундаменти.

Жадати від Дністра доплати або кричати, що Дністер робить при тім интерес коштом міста і писати о великодушности польської управи міста, се злоба неприхильних дневників і незгідє в правдою.

З бразилійских кольоній.

(Допись).

Кольонія: Antonio Candido.

(Дальше).

Тая фариня велику ролю відгравав між споживчими продуктами. Від найбільшого кабокла до найбогатшого фасидейра або капіталіста мусить ся знаходити на столі при їдженю. Она заступає хліб, де не привикли до європейского хліба, або не мають єго. Єї уживають до чорної фасолі (фіжону) в той спосіб, що накладець на тарілку фасолі, а відтак до неї додає ся з посудини фарині, мішаєць разом і додаєць єще оцту з паприкою і вареного рижу і то становить першу і найсмачнійшу страву. Такою мішаниною задоволяє ся більша часть Бразиліян і она старчить і за інші присмачки. Уживають єї також до печеного мяса чи дробю, особливо коли їде ся в дорогу, обспує ся нею печене мясо, або курку і кладе ся до мішка. Нераз мож видіти, як в вагоні Бразиліяни отвиряють мішок в полудневій годині і з него лижками добувають фариню, а мясом закусують. Чужинець, що перший раз видить таке їдженє, дивуєсь, як можна їсти тую фариню, до трочиня подібну. Однак мож привикнути до неї і смакує, змішана з фасолею. Наші люди додають тої фарині також до хліба, котрий стаєць пухквий і смачний.

Таку фариню з мандьоки виробляють наші люди замешкалі в Uniao da Victoria. Від першого року коли камера (магістрат) дала їм землі небогато, бо 125 метрів широкої, а 300 м. довгої, не знали до чого кинути ся, а побачивши Німців, як они на так малім куснику господарують, зараз кинулись до садженя мандьоки і до робленя в другім році тої фарині. Через тов уникнули початкової бідї, якої зазнали люди на початках по інших кольоніях. Всі протє Русини, замешкуючі порт, роблять фариню, котру радо купують Бразиліяни, бо она чиста, дрібна і смачна. Не треба єї носити до міста, а самі приходять на кольонію і без торгу платять після курсу. Фабрична фариня єсть таки цілком подібна до білого трочиня, грубша і не має того смаку, бо з неї виполокують крохмаль. Садить ся тую мандьоку в той спосіб, що на зиму перед морозом, коли листє опаде, поставили ті патики, ховає ся їх до ями, наумисно приспособленої, а на весні розтинає ся ті патики на малі кусники від 8 до 12 сантиметрів і ті кусники садить ся в землю, мов бараболі за рискалем, лиш рідше. Мож також і за плугом садити. Добре удаєць тая мандьока на сухий пісковатій землі.

Батати то рід якоїсь бараболі, мають листє, подібне до фасолі або повою, лиш темнійше, а під корчем находять ся білі бараболі, лиш неформенні і далеко більші, як звичайні бараболі. В Галичині садили по фільварках бараболі такої форми, а звано їх піяками, бо уживано їх до горалєнь на робленє горівки. Батати по зварєню мають смак солодкавий, а печені в попелі сьуть досить сипкі і смачні. Уживаєць їх до їдженя місто бараболі, дає ся коровам до подою і безроги ними годує ся. Бразиліяни кабоклі (лісовики) їдять їх навіть сирих. Подаєць ті батати також з мясом до стола. Садить ся їх на весні, коли старі з землі пускають парости і ті парости мов яку росаду садить ся в підготовлену землю в рядки, щоби пізнійше мож було їх підгорнути. Батати ті зовуть ся batatos doce, для відріженя від картофель, котрі зовуть батatos paraguay або batatos ingles.

Єсть ще один рід ярини, що зовєсь тай (tai). Має листє широке на довгих билинах, подібне до листя водних рож, що по ставах ростуть. В коріню мають також бульби грубі, оброслі корінем тонким і подібні радше до селєрів. Ті бульби вибираєць в землі, обстругуєць, а відтак варить ся. Зараз по зварєню мають смак картофля, але коли застигнуть, то стають ся лєваті і тратять смак. Садить ся так, як картофля, кидаючи в ямки не цілі, а лиш кусники. Крім того удаєць добре ту капуста, декуди цибуля, чеснок, всюди красні огірки, морква, гарбузи для худоби, та мєльони і кавуни.

(Дальше буде).

НОВИНКИ.

— **Календар.** Ві второк: руско-кат.: Теодула; римо-кат.: Аполонія. — В середу: руско-кат.: Евтихія; римо-кат.: Емми вдов.

— **3 Тов-а ім. Котляревского.** Артистична секція Товариства прийняла ся енергічно за виставлені конкурсних штук. На нині гої. 1/8 вечером заповіджена читана проба „Ілька Пашака“ 5-актової драми з гуцульського життя Льва Лопатинського. Титулову роль обняв сам автор. З причиною, що ся штука вимагав більшої вистави і простої сцени, виділ Тов-а рішив на своїм останнім засіданню звернути ся до дирекції міського польського театру з пропозицією о відступленні сали на се представлено. Премієра назначена на початок мая, зараз по наших святках.

— **3 Львівського „Сокола“.** Старшина уконститувала ся на засіданню дня 6. с. м. в огей спосіб: головою технічної секції вибрано д-га містоголову Ів. Боберського; головою економічної секції д-га містоголову Д. Кучику; справником д-га Вол. Гериновича, скарбником д-га Ів. Сполітакевича, господарем д-га Анд. Федора; председателем пожежної комісії д-га С. Горука, комісії будови дому д-га П. Максимовича, забавової комісії д-га Кл. Гутковського, прапорової комісії д-га Фед. Олійника а редактора „Наших Звуків“ д-га Я. Вінцовського. За Старшину: Альфред Будзиновський голова. Сень Горук на справника.

— **В честь Т. Шевченка** устроїла вчера Читальня „Просвіти“ на жовківській передмістї гарні вечериці в гімнастичній салі школи ім. св. Мартина. Виконане програма підготовлено старанно і з пієтизмом, достойним пам'яті великого поета Вступне слово виголосив п. Ів. гнат з запалом і з вдячав собі признанні публіки, висловлено гримкими оплесками. Незвичайно симпатично прийнято виступа хор Читальні під диригентурою п. Купчинського. Хор має в своїм кружку гарні і чисті голоси, і треба бути вдячним его диригентови, що потрапив зібрати і удержати дружину не лише на переній висоті, але зробити далекі кроки поступу в зіспіванню хору. Мило записав ся в пам'яті слухачів також дуєт на сопран і альт п-ї Купчинської і п-и Косачівної та голосові сола п. М. Сидорякової в супроводі фортепяну. Хор дівчат „Рускої захоронки“ був дійсно несподіванкою і хоч се коштувало певно много праці то такі виступи дівчат належить частійше повтаряти, хоч би з огляду на інтерес захоронки, яка пригадає ся тим способом пам'яті суспільности. З деклямацією „Кавказ“ виступив п. Ів. Клишко, деклямація звісний з минулорічних концертів. Скрипкове солю п. Слизука годить ся також зазначити яко удачу точку програми. На закінчене вечериці виступив хор Читальні а музичним твором Вербицького „Завіщанк“ і вивів его вповні удачно при баритоновім солю п. О. Панааса. Перед виходом із сали публіка стоячи відповідала наш народній гамі. Хоть рівночасно того вечера відбувало ся аматорске представлено в „Гвізді“, публіки було повно на вечерицях. Крім міщач та інтелігенції з жолківського передмістя явило ся немало інтелігенції а цілого Львова і певно не жалували далекої дороги. В. К.

— **Влиси на львівській університеті** на літній швірк будуть відбувати ся від 25. цвітня до 10. мая включно. Від 11. до 18. мая можна буде висувати ся за дозволом колеції професорів, а від 19. до 31. мая за дозволом академічного сенату.

— **Наука української мови і літератури в Collège de France.** З Парижа пишуть „Кієвскій Старина“ що в тамошнім висшій науковій заведеню Collège de France проф. Люї Лежé почав дня 8. грудня 1904 курс науки історії української літератури. Проф. Лежé є одним з ліпших знатоків сла дньських мов, переклав на французьку мову Літопись Нестора, займав ся археологічними розкопками на Україні з проф. Антоновичом, полюбив українську мову і перший ввів науку української мови у Франції. На першій лекції проф-а Лежé явило ся около двадцять слухачів, а між ними кількох молодих французьких славянофілів. Між іншими був також Г. Мазон, який виїздив до Києва, Львова і денде, аби познакомити ся із старинностями України. Проф. Лежé виложив на першій лекції географію і етнографію України. Дальше займав ся питанням, чи мову, якою говорять нарід на Україні, маєсь назвати язиком чи нарічем і вказав, покликуючи ся на многих учених, що українська мова є самостійною. Опісля вказав на цензурні пута, наложені на українське слово в Росії, а вкінці згадав про жерела, з яких могли би чужі народи вчити ся української мови. На курсі проф-а Лежé перекладано текст Євангелія (після виданя Гольцшавена в перекладі Куліша і Пулюя), при чім для захопленя правильного наголосу, текст читав хтось з несласних слухачів-Українців, а переклад на французьке і граматичні поясненя давав сам професор. Підручником до науки історії літератури була книжка Ол. Барвіньского: „Огляд історії

українсько-руської літератури“. Замітно — пише „Кієв. Стар.“ — що вже на першій лекції проф. Лежé роздав між слухачів кілька примірень підручника Барвіньского, граматик, Євангелій і подав жерела, де би можна їх набувати. В Парижі можна дістати лише Євангеліє льондонського виданя. Мимо численних перепон, як брак французько-українського словарця, перчитано за 2 1/2 місяця поверх 15 глав з Євангелія, перейдено більше чим половину етимології і кілька розділів з історії літератури, не згадуючи про численні поясненя з фонетики. На закінчене сеї дописи — зазначає париский дописуватель в „Кієв. Стар.“ — не могу промовчати вдоволення слухачів з викладів професора Лежé, котрий старає ся подати не лише знанє, але і пробудити в серцях своїх слухачів чувства глибокої симпатії до нашого краю, підчеркуючи з вдоволенням перші прочи пробуджуючого ся народного самопознаня, яке найшло вислов в обході ювілею Н. В. Лисенка і полтавським святі при нагоді відкритя пам'ятника Котляревского.

— **3 Чернигова** доросють „Кієвским Откликам“ (ч. 92), що там помер дня 7. н. ст. цвітня І. Н. Лагода, визначний український діяч. Пок. Лагода родив ся в 1832 р. в олтавській губернії, ходив до гімназії в Чернигові, а по укінченю медицини на київській університеті поселив ся в Чернигові. В часі студій в Київі (1851—58) Лагода належав до кружка (курїя) Українців, званого „Носовскою партією“ від свого провідника С. Д. Носа. Сей кружок займав ся справою рідного народу і України. В Чернигові, де проживав пок. Лагода від 1858. р. до кінця свого життя, згуртував ся в початках 60-тих років значний кружок українських інтелігентів. Між ними були: А. М. Лазаревський, Олександр Маркович, Леонід Глібів, С. Д. Нос, Л. П. Ходин, Борсук, Герасимовський, Д. І. Лавриненко і ин. До „курїя“ сего, заснованого С. Д. Носом, часто заходили неналежачі до него люди, що симпатизували з українським рухом. В домі Лагода нераз збирали ся земляки на наради та аби послухати українських пісень, співаних одною з двох сестер Лагоди. Він незвичайно любовав ся в аматорських виставах, сам зорганізував театральну дружину аматорів і виставляв українські штуки, які викликували сензацію в Чернигові. В 70-тих роках, коли ще не було українських театрів, Лагода переробив для сцени фантастичну поему К. Тополі п. з. „Чари“, яка вельми всім подобала ся. Лагода попри свої обовязки ординатора губернїального шпитала брав живу участь в горжанським життю, був радним міста, членом управи а опісля містого овою і працював в різних комісіях. Над то був до кінця життя членом місцевої драматичної комісії і музичного кружка. В останніх літах свого життя мимо слабости пок. Лагода не відганяв ся від участі в публічних справах. На глибокій покійника, як доносять „Кієв. Откл.“, зложено много віщів з написами, а між іншими з отсим: „Ветерачу обществений діяльности“; і від українськї публіки: „Щирому робітничови на українській сцені“.

— **Музичний конкурс і стипендії для членів „Львівського Бояна“.** Виділ „Львівського Бояна“ ухвалив на засіданню своїм з 12. н. ст. цвітня, розписати конкурс на музично-вокальні твори з речинцем до 30. вересня включно 1905. р. Твори ті мусять бути оригінальні. Можуть се бути хор мужескі або мішані, з супроводом оркестра, фортепяну або апарета; пісні сольові, дуєти або тедети відповідно аранжовані. Перша премія виносить 150 К, друга 80, трета 70, четверта 50 К. Надіслати конкурсні твори треба на адресу голови „Львівського Бояна“, шк. радника проф. Анатоля Вахнянина (Львів, ул. Вірмеєвська, ч. 2) в конверті під цифрою з ддлученем імені, прізвища і місця побуту композитора в окремій опечатаній коверті. Склад комісії юрорів буде озвощений пізнійше. Преміювані твори остануть ся власністю „Львівського Бояна“. На сім засіданню порішив також виділ „Львівського Бояна“, визначити з фондів товариства чотири стипендії в загальній сумі 400 К для тих членів „Львівського Бояна“, що, посідаючи відновничий голосовий матеріял, сходили би у „Висшій музичній Інституті“ побирати науку сольового співу. Кандидати зоволять внести поданє до виділу „Львівського Бояна“ на адресу голови Товариства, а відтак явити ся лично 7. мая в „Висшій музичній Інституті“ о 12. годині в полудне по потрібні інструкції. — За Виділ „Львівського Бояна“: **Анатоль Вахнянин**, голова товариства. **Дембицький**, секретар.

Всячина.

— **Австрійскі цигара в Росії.** Австрійске правительство задумє тепер підняти енергічну акцію в цілі забезпеченя збуту для своїх цигар в Росії. Досі конкуренція фабрик пруських випирала австр. цигара в Росії, хотий там їх дуже пошукуюано. Та, як доносить „Дневнік Варш.“ власти австрійскі постановили тепер розпочати боротьбу конкурентційну з німецькими цигарами не тільки в самій Австрії, але і на пограничю Кор. польского, бо в Росії цигара місцеві злі і дорогі. В тій цілі запроєктовано найдорожші цигара висилати до Росії по можливо низьких цінах,

щоб они могли видержати конкуренцію з виробами пруськими.

— **Російська суспільність** приготує ся вже до конституційного життя. „Кієвскіє Отклики“ у вступній статі послідного числа почали поучувати виборців про системи виборів і вказують на примірах, як у інших державах відбувають ся вибори послів до парламенту.

Наука, штука, література.

— **„Доля жартує“.** Артистична секція драматичного Товариства ім. Котляревского виставила вчера в салі „Гвізди“ 5-актову штуку Стефана Ганушак п. з. „Доля жартує“, нагороджену I премією на конкурсї тогож Товариства. Зміст штуки дуже короткий. Маня, донька пароха Старуха залюблює ся в принагіднім гостю в дворі Сьвітільскім, хотий досі „держала в резерві“ д-ра Липку, сина місцевого селянина. Мати підтирає сю любов, сподіючи ся „партії“, однак отець дуже горячо заступає справу Липки, та безощадно розкриває ницету характеру двірського афериста, а вкінці навіть вимовляє ему дім. Але Сьвітільскій зумів намовити доньку, щоби вийшла до него у садок і там приводить її до упадку. Що більше, він ще Липку повідомлює листовно про своє геройство. Мимо сего Липка хоче поводити ся великодушністю, він хоче забути сю ганьбу Мані і оспівдає ся о ві руку. Та его нерви не видержують сего досвіду. Він бачить, що між ними станула немов невидима стіна, яка розділює їх. Таке житє було би тільки вічною мукю. Він працює ся на завсїгди і оставляє Маню в розпуці.

На тім тлі хотів автор перевести психологічний процес і мимо убогої акції перевів сю задачу досить щасливо. Розвязка акції лежить єдино в руках Сьвітільского, бо він і Липку накручує так, що той пристає на ризиковну пробу чесноти своєї обожаної дівчини. Се трохи декадентскій експеримент. Але більше похлбок виказує сама фактура. І так перший акт зовсім неотрібний, штука зовсім добре могла би зачати ся від другого акту, а як в тім акті, так і в цілій штуці поладає ся часто на тавтологію, що одно і те саме перемлює ся кілька разів. Батько Липки зникає після першого акту і не появляє ся більше на сцені, а молодий Липка завсїгди, коли як раз мав би висказати ся — відходить, так що се ослаблює опісля враженя его остаточного відходу в пятім акті. Впрочім всі акти кінчать ся відходом діяючих осіб, а се вже прадід Лесинг осудив як найслабшим закінченем акту. Входи і виходи осіб не завсїгди підготовані. Часто здає ся, немов би особи дожидали під дверми тої хвилі, коли авторы треба їх буде, а знов коли їх ему не потрібно на сцені, без жєнади каже їх випросити зі сцени (пр сьвященик два рази при чужих людях випрошує господино дєму), або вислає до міста на мнїмі покушки. Також і підвечірків в тій штуці за богато, майже в кождім акті, а разом з заводженими грами (в другім акті грають в круглі, в третім — в шахи) надають їй більше побутову ціху, а не драми — як она первісно була прозвана. Але як раз завдяки тим побутовим картинкам штука набирає більше признак реалізму і через те правна до вдоволи нашій публіці, а видко і конкурсній комісії, яка наділила штуку першою премією.

До удачі премієри немало причинили ся аматори доброю грою. Ролі були вистудіовані старанно, акцію ведено скоро і живо, антракти завдяки режисері минали незамітно, а публіка могла при тих обставинах без напруженя свобідно слїдити акцію і гру. Режисера подбала загально про все, що було в її силі. Бажабі було вправді деякі заміни в обсаді ріль, але хто знає, як у Львові тяжко пхнути кому яку роль в аматорскім театрі, той не подивує ся, що п. Утруско, який впрочім дуже добре відіграв роль о. Старуха, був за стрункий на пароха навіть з найгіршої „голодівки“. П-ні Вячеславова Будзиновска вивела поважну роль жінки Старуха так як справдішна попаді і автор не міг собі бажати ліпшої обсади сеї ролі. Їх дочку, Маню, грала п-на В. Якубовичівна, якій довело ся читати вже неодну прихильну рецензію зі своїх виступів на аматорській сцені. І сям разом п-а Якубовичівна вивязала ся із своєї тяжкої задачі ліпше як найліпше. Симпатична і жива, свобідна і весела амантка — в драматичних хвилях потрафила потрясти нервами і чувствами видця. Грала одним словом знаменито. Одну з дальших а більших ріль мав п. Н. Сіак, яко Сьвітільскій. Характер Сьвітільского тяжкий до відтвореня. Холодний, зарозумілий і пристрасний вітрогондандис, який має може більше дівчат на совісті чим на голові волося, Сьвітільскій уживає просьби і грозьби, аби поставити на своїм. П. Сіак поборов всі трудности і представив гладко хоч з видимим напруженем тип того вітрогона. Другий амант п. Рогошевскій в ролі Василька Липки був зовсім природний. Прочі дві ролі селянина Липки — п. Сороківскій — і служниці Касі — п. на Липківна — були епізодичні, але виведені поправно. Режисерия спочивала в руках п. Льва Лопатинського.

Замітний був настрій публіки на представ-
ленню. По двох перших актах ледви відізнало ся
по кілька оплесків. А вже по третім акті сала
греміла френетичними бравами. По четвертім
акті викликано автора, а по пятім знова лунали
оплески. Орхестра, яка грала в коротких, як се
вище зазначено, антрактах, могла приготувати
щось веселішого чим жалібні пісні і марші, а
головно по 1. і 2. акті. Публіки зібрало ся не-
звичайно багато, так що сидячих місць не ста-
ло і много старших осіб мусіло стояти.

Вкінці замітимо, що Товариство ім. Котля-
ревського вступило по довгих пробах з «Ловами
на мужа» і «Майстрами Черняками» та т. п. на
на дорогу поважної драматичної штуки, через
що не лише ведає собі симпатію у публіки, але
буде могло совісно заробленим грошем причи-
нити ся до здвигнення нашого театру. —к.

Телеграми

з дня 17. цвітня.

Будапешт. Угорський сойм відложено до 1.
мая с. р.

Альжир. Англійський король з королевою
прибули ту вчера.

Рим. З причини, що правительство не за-
твердило уступок, яких ждали заступники зе-
лізничих функціонерів, ті заступники оголосили
загальний страйк залізничної обслуги, який має
нині почати ся.

Страйк вибухнув лише в Неаполі і частко-
вий в Римі. Зелізничні поїзди обсаджено війском.

Гельсінґфорс. В суботу були ту великі ро-
бітничі демонстрації за загальним правом голо-
совання. Маніфестанти зібрали ся на Сенаторській
площі в числі поперх 13.000 осіб і несли пра-
пори з написями: «Право голосовання є ключем
поступу»; «Не хочемо ласки, але права».

Петербург. Робітники путилівських фабрик
поставили такі жаданя, що фабрики треба було
замкнути.

Перед шкільним будинком в Калішу (Кон-
ґресівка) вибухла бомба і наробила великої
шкоди.

В Лоди ранено в суботу дуже тяжко по-
ліціянта Гайдурского. Соціалісти, що стріляли,
утікли з виймом одного, котрого увязнено.

Тифліс. В Елісаветгороді повторили ся роз-
рухи. Товари заповідють, що знищать телеґра-
фи. На залізничім дворці страйкує около 1000
робітників; рух залізничі застановлений. Упр-
авитель стації загрозив, що страйкарів передасть
воєнному судови.

Відень. На тутешній біржі кружляє чутка
що Японці звели морську битву з флотом Рож-
дественського і віднесли побіду.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 1. до 16. цвітня 1905.

Нова сензаційна

програма.

Щоденно о 8. год. вечер представлєнє. В
неділі і свята 2 представлєнє о 4. год. попол.
і о 8. год. вечером. Що пятниці High-Life пред-
ставлєнє. Білєти вчаснійше можна нє бути в
конторі Пльона при ул. Карола Людвика ч. 9.
З куплєним білєтом на фотелі, ложі і рядні
крісла можна іхати даром на представлєнє ом-
нібусами Кольосею, які ждуть коло Відєнської
Лаварні.

„Тревоги автора і видавника“

гумористична подія з натури

О. Я. Кониського

можна набувати в Адміністрації «Руслана» та
в обох руських книгарнях у Львові.

Ціна примірника на веліновім папері ви-
носить всего 30 сот. (з поштовою пересилкою
35 сот.)

Товариство взаїмного кредиту

„Джістер“

стоваришенє зар. з обмеженою порукою
у Львові (Ринок ч. 10)

приймає вкладки до опроцентовани на 4 пр. і
оплачує за вкладників податок рентовий; для
ощадження коштів послани можна прислати гро-
ші чеками Шадницької поштової; вкладати може
кождий, навіть і нечлени; на жаданє звертає
ся вкладку кожного часу, навіть без виповідже-
нн (за есконтом).

ПОЗИЧКИ уділяє «Джістер» своїм членам
на 6 пр. сплату гіпотечних позичок розкладає
ся до 15 літ; при 30 ратах 1/2-річних вносить
рата амортизаційна (на капітал і відсотки) 5%;
до позичок вимагає ся першої гіпотєки або до-
брої поруки.

На парцеляцію і кунно більших обшарів
треба звертати ся за позичками до «Джістера».

Членами можуть бути тільки члени обез-
печені в «Джістрі».

Чистий зиск розділяє ся межі членів яко
дивіденди від уділів і на добродійні цілі. — До-
тепер уділив «Джістер» на церкви, бурсі, шко-
ли і т. д. 31.738 К.

Стан фондів Товар. кредитов. «Джістер» 31/12 1904

Вкладки: 1.783.673 К.
Уділи членів: 133.117 К.
Ф. резервовий і ин.: 26.576 К.
Позички уділені: 1.616.402 К.
Цінні папери: 123.627 К.
Льокації: 169.456 К.
На рах. біжучім: 81.968 К.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Відділ депозитовий

приймає вклади і виплачує завдатки
на рахунок біжучий, приймає до пере-
ховання шапери вартісні і дав на них
завдатки.

Крім того впроваджено подібно як
в інституціях заграничних т. зв.

Депозити сховкові (Safe Deposits)

За оплатою 50 до 70 корон річ-
но, депозитар дістає в сталєній касі
панцирній сховок до виключного ужат-
ку і під вазним ключем, де безпечно і
дискретно переховувати може слов май-
но або важні документи.

Під тим оглядом поробив Банк
гіпотечний як найдогіднійши заряджені.
Принієс дотично того рода depo-
зитів одержати можна безплатно у від-
ділі депозитовім.

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-європейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець)
6:00	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Хирова	6:20	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмезе, Чорткова (від 1/2—3/4), Сучави
6:10	з Іцкан, Чорткова, Калуща, Делятина (чер. Коломий 1/2—3/4 вкл. в нед. і свята), Керезмезе (1/2—3/4 вкл.)	6:30	до Підволочиска, Київ, Одеси, Бродів, Копичинець, Гусятина, Чорткова
7:30	з Рави рускої, Сокала	6:45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7:40	з Підволочиска, Одеси, Київ, Бродів	6:50	до Яворова
7:45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуща	8:25	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Праги, Любачева, Самбора, Закопаного
8:00	з Самбора, Хирова	8:35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Освянцима
8:10	з Станіславова, Жидачева, Потутор	9:10	до Лавочного, Хирова, Калуща, Ходорова
8:20	з Яворова	9:25	до Самбора, Хирова
8:55	з Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Меделборча, Пешту	10:35	до Тернополя, Потутор
10:02	з Стрия, Борислава	10:45	до Чернівців, Делятина, Заліщик, Новоселиці
10:20	з Рашева, Любачева	10:50	до Белци, Сокала, Любачева
11:25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе	1:55	посп. до Підволочиска, Київ, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятина
1:10	з Лавочного, Калуща, Хирова, Борислава	2:45	посп. Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуща, Жидачева, Чорткова, Вишнівці, Керезмезе
1:30	посп. з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Н. Салча, Ріманова, Івонича, Сніока, Хирова	2:55	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Праги, Закопаного
1:40	посп. з Іцкан, Чорткова, Калуща, Заліщик, Кідманя, Новоселиці (через Жучку, Вишнівці)	3:05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухлі від 15—20 вкл., Скольного (1/2—3/4 вкл.), Ходорова, Калуща
2:30	посп. з Підволочиска, Одеси, Київ, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Козові	3:30	до Рашева, Любачева, Хирова
4:35	з Стрия, Хирова, Тухлі (15—20 вкл.), Скольного (1/2—3/4 вкл.)	3:40	до Самбора, Хирова
4:45	з Яворова	5:48	до Яворова
5:03	з Сокала, Белци, Любачева	5:55	до Коломиї, Жидачева
5:10	з Підволочиска, Київ, Одеси, Бродів, Грималова, Потутор, Заліщик, Гусятина, Івана пустого, Скали, Копичинець	6:20	до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги, Карлсбургу, Хирова, Пешту, Н. Салча
5:40	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Освянцима	6:40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуща
5:50	з Іцкан, Жидачева, Новоселиці і Сучави	7:05	до Рави рускої, Сокала
8:40	посп. з Кракова, Відня, Берліна, Праги, Івонича	9:00	до Підволочиска, Київ, Одеси, Бродів
9:10	з Іцкан, Букарешту, Чорткова, Потутор, Жидачева і 1/2—3/4 вкл.) Гусятина, Керезмезе, Калуща.	10:5	до Перемишля (1/2—3/4 вкл.), Хирова, Н. Загіра
9:30	з Кракова, Відня, Берліна, Броцлава, Варшави, Праги, Освянцима, Хирова	10:42	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
10:00	з Самбора, Хирова, Сняна, Ясла	10:55	до Кракова, Відня, Броцлава, Праги
10:20	з Підволочиска, Київ, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Івана пустого, Гусятина	11:00	до Підволочиска, Бродів, Копичинець, Грималова, Івана пуст., Скали, Гусятина, Потутор
10:40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуща, Борислава,	11:05	до Стрия
12:20	посп. з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик	11:10	до Рави рускої, Любачева (що неділя)
2:31	посп. з Кракова, Берліна, Варшави, Відня, Праги	12:45	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Салча
3:25	з Тернополя, Брок великих, Грималова	2:51	посп. до Іцкан, Яс, Букарешту, Чорткова, Керезмезе (від 1/2—3/4 вкл.), Сучави, Кідманя
на дворець „Підзамче“			
7:20	з Підволочиска, Одеси, Київ і Бродів	4:10	до Кракова, Відня, Броцлава, Берліна, Праги, Пешту, Самбора, Сніока, Освянцима
2:15	посп. з Підволочиска, Київ, Одеси, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Чорткова	з двірця „Підзамче“	
5:06	з Підволочиска, Київ, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Потутор, Івана пустого, Скали, Гусятина, Бродів, Грималова	6:43	до Підволочиска, Бродів, Київ, Одеси, Копичинець, Гусятина, Чорткова
10:02	з Підволочиска, Київ, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина	10:52	до Тернополя, Потутор
3:04	з Тернополя, Брок великих, Грималова	2:09	посп. Підволочиска, Бродів, Київ, Одеси, Копичинець, Гусятина, Грималова, Скали, Івана пуст.
ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.			
Приходять на головний дворець:		Відходять з головного двірця:	
з Брухович 6:42, 7:30 рано, 11:45 перед полуд., 3:00, 4:20 і 5:43 пополудин., 7:54 і 8:59 вечером. (до 11/9 вкл.)		до Брухович 5:48 рано, 9:30 і 10:50 передполуд., 1:05, 3:35 і 5:05 попол., 7:05 і 8:04 веч. (від 8,5 до 11/9 вкл.)	
з Янова 8:20 рано, 1:16, 4:45 попол., 9:25 вечером (від 1/5 до 30 вкл.). 10:00 вечером (від 15/5 до 31,8 вкл. в неділі і свята)		11:10 в ночи (що неділя)	
зі Ширця 9:30 вечер (16 до 11/9 вкл. в неділі і свята).		до Янова 6:10 рано, 9:15 передпол. (від 1/5 до 30 вкл.)	
з Любича нед. 11:35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділі і свята).		1:35 попол. (від 15/5 до 31/8 в неділі і свята), 3:18 попол. (від 1/5 до 30,9 вкл.) і 5:48 пополудин.	
ЗАМІТКА: Час середно-європейскій рїкнять ся від часу львівского о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мін. часу львівского. Нічні години від 6 вечер до 5:53 рано обведені рамками. — В місті продає білєти звичайні вгвинні часовнісі І. Ст. Соколовского пасажи Галємана 9, від 7. рано до 8. вечером. — Щоро інформаційне ц. к. залізнич. державних (ул. Красіцких ч. 5.) уділяє поспешнє в справах асаїмичн. продає білєти всякого рода і розклади їзди, в годинах урядових від 8. рано до 3. пополудин., а в неділі і свята від 9. рано до 12. в полудне.		до Щирця 1:45 попол. (від 1,6 до 11,9 вкл. в неділі і свята).	